

ме, безъ да иска, стана причина на несчастието и на унищожението на своето отечество. Тозъ агентинъ бѣше графътъ Станиславъ Панайотовски, сестрениъ синъ на Черторийски. Никой не знае като какво домашно суевѣрие, основанно вржъзъ пророчеството на единъ Италианецъ, познатъ въ тѣхната кѣща, обѣщаваше единъ прѣстолъ на Станислава Панайотовски. Това пророчество, както често ся случва въ тѣзи лековѣрни мѣчтанія отъ сѣверъ, бѣше рѣшило сѣдбата на тозъ младъ момакъ; той, отъ младостта си йоще не бжлнуваше освѣнъ короната на своето отечество. Естеството бѣше го дарило съ една такава прѣлжстителна физиономия която бѣше удобна да испжлне това негово бжлнувание, ако куроната на Сарматитѣ трѣбаше да ся опрѣдѣли чрѣзъ любовта на една жена.

Тѣзи жена ся нахождаше въ Петербургъ: тя бѣше що по сетнѣ ся именува Катерина II, Севѣрната Семирамисъ. Тя зѣ за мжжъ, на четернайсетъ години, великийтъ князь Петра отъ Холщайнъ, що сжединяваше въ себя си кржвта отъ Карла XII и тѣзи отъ Петра Велики, и когото царицата Елисавета бѣше повикала въ Петербургъ за наслѣдникъ на прѣстолтъ послѣ нея. Тѣзи княгиня бѣше Катерина отъ Анхалтъ, джщеря на единъ малакъ князь отъ Германскитѣ господари въ служба на Прусекийтъ царь. Никоги княгиня, казватъ тѣзи що ся посещавали, въ това врѣме, Русекийтъ дворъ, не е носила тѣй вржъзъ челото си сичкитѣ знакове на прѣлжстието, на величието и на високоумието. Естеството я бѣше коронясало прѣди счастьяето. Висока на вржъзъ, лѣна въ носянието си, приятна въ прѣставанието си; тя носяше благородно главата си вржъзъ единъ вжзджлжкъ вратъ който мѣзаше като този на единъ лебедъ или на единъ орелъ, и имаше чело шароко, очи чжрникави или синкави спорядъ заритѣ на свѣтлината, носъ прѣкривенъ, устни полоотворенни, жѣби свѣтликави, лице вжзджлго, цвѣтъ поцвѣтенъ отъ строгостта на сѣвернитѣ вѣтрове, гласъ среброгласенъ и приятенъ, дума бржза и сѣкоги точна; по физиономията ѣ, желанието да бжде угодна сѣкиму надминуваше за